

налитѣ джбови листа и дребнитѣ издънки, ту пакъ се мърнѣше.

Острата муцунка лакомо и съ сумтение душеше миризмата на сланината.

Подъ едно листо тя се сблъска съ друга земеройка, дветѣ изцъркаха и се разбѣгаха.

Тя не стоеше ни една минута спокойно, въвираще муцунката си въ всѣка дупка, подъ всѣко листо, докато най-сетне дойде до стария джбъ, близо до който седѣхъ азъ.

Разровената прѣстъ при джба — и силната миризма на сланината я примамиха; тя се спрѣ, понадигна си носа нагоре и дори изписка.

Наоколо, както и попереди, бѣ тихо.

Тя пакъ почна да бѣга — и право къмъ капана. Тукъ тя пакъ се изправи, запищѣ, но предателскитѣ сухи листа, които прикриваха дупката, изпадаха, а заедно съ тѣхъ и земеройката. При падането тя тѣй изцърка, както може да църка само земеройка.

Но вкусната препържена сланина, поставена въ капана, я накара да замлъкне. Тя ядѣше лакомо, бързо, и като се наяде, изчисти съ лапи муцунката си, както правятъ мишкитѣ. После утихна съвсемъ. Тогава азъ я извадихъ, отнесохъ я у дома и я поставихъ въ една тенекийна кутия. Въ жгъла ѝ турихъ памукъ, за да може да се крие, и парче печена риба за храна.

Тя скоро привикна и почна да яде. Тя много яде, но това не ѝ попрѣчи да се залови отново за подхвърленото и малко птиче. Безъ много трудъ тя му проби черепа и изяде мозъка.

Презъ деня яде нѣколко пѣти, изгриза гърдитѣ на птичето и изяде вътрешноститѣ. Какво кръвожадно животно! За единъ день тя изяде много по-